

Hatıranın Silueti

Lara, sabahları Nişantaşı'ndaki atölyesine girerken hep aynı sade düzeni buluyordu: Işık, yüksek tavanlı odanın pervazlarından içeri süzülür, kumaşların üzerine yumuşakça yayılırdı. Gürültüsüz, gösterişsiz bir şıklık vardı o odada. Sessizliğin içinde düzenli bir tempo olurdu: dikiş makinesi, kalıplar, kumaşlar ve köşedeki küçük sehpanın üzerinde her sabah aynı fincan.

O fincan anneannesinden kalma. Kenarındaki yıldızlar biraz silinmiş ama hâlâ zarif. Kahvesini hep onda içerdi Lara. Sıradan bir alışkanlık değil, kendine bir hatırlatma gibi... Nereden geldiğini, neyin içinden geçtiğini unutmamak için.

O gün atölyede siyah krep kumaştan bir gece elbisesi bitmek üzereydi. Omuzları açık, ince askılı, göğüs kısmında incecik bir dantel. O dantel parçasını, yıllar önce anneannesinin sandığında bulmuştu. Kumaş yeni, kesim çağdaş; ama küçük bir detay geçmişten iz taşıyordu.

Elbiseyi bir vitrin ürünü gibi değil, bir kadının duruşunu düşünerek dikmişti. Fazla süs yoktu, ama bakıldığında unutulacak gibi de değildi. Gösterişli değil ama etkileyici. Kendi yerini bilen bir şıklık.

Günler sonra, elbise New York'a gitti. Manhattan'da, Hudson kıyısındaki modern bir sanat müzesinde gala düzenleniyordu. Lara gitmedi. Ama tasarımı oradaydı. Elbiseyi kim giydi, sahnede ne yaşandı, kimseye sormadı. Ama bildiği bir şey vardı: O elbise, sadece kumaş ve iplikten değil, sade lüksün dikilmiş hali.

O gece, Lara Nişantaşı'ndaki atölyesinde kahvesinden bir yudum daha aldı. Elinde hâlâ eski fincan, üstünde hâlâ birkaç iğne. Ne ekranlarda adı geçti, ne bir yerde teşekkür edildi. Ama gerek de yoktu.

Çünkü bazen, bir elbise yalnızca giyilmez — taşınır.

Ve içinde yıllar öncesinden bir hatırayı da birlikte götürür.